

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

VĒLINĒS

*Kai aplankau jaukius kapus,
Kur Dievui meldžias kryžių eilės,
Regiu pageltusius lapus,
Širdis numirusių taip gailis.
Kur vėlės jų, kuriam krašte?
Gal skausmo sūkuriai karšti
Skaistykloj juosius tebedyti?*

(A.Račiūnas)

Vienas iš gražiausių lietuvių papročių yra pagarba mirusiems. Nuo seno mūsų žmonės pagarbiai atsiveikina su išeinančiais amžinybėn, puošia kapus, meldžiasi šv. Mišiose.

Rudenį, kai paukščiai palieka kraštą, kai krenta paskutiniai medžių lapai ant parudusių laukų, gatvės grindinio, mes švenčiame Vėlines – Viešpaties amžinybėn išėjusių atminimą. Tai tyli susimąstymo diena, pagarbos mirusiems diena, kai žvakių liepsna ir maldos žodžiai kyla į dangų Jiems, mūsų artimiesiems, pažis-

tamiems ir nepažįstamiems, palikusiems šį pasaulį prieš daug metų.

Lapkričio 2-ąją kapinės sužydės paskutiniais rudens žiedais, sužibės žvakių liepsnelės. Prie artimųjų kapų sustos ištiesios šeimos – lyg prie slenksčio tarp gyvenimo ir amžinybės. Tenepalieka nė vieno apleisto kapelio, nė vieno kauburėlio be žvakelės šviesos.

Ateikime kuo pamaldžiau nusiteikę prie šeimos, giminės kapo, atleiskime jiems skriaudą, užmirškime pikta. Tai bus mažytė dovana mūsų mirusiesiems, ypač tiems, kurie nespėjo žemėje atsisteisti už padarytas klaidas. Sujunkime savo širdis su mirusiųjų atminimu, nusilenkime Aukščiausiojo valiai. Maldomis bendraukime su išėjusiais, kad ši graži Vėlinių diena vienyti mus visus – ir gyvuosius, ir mirusiuosius. Ištieskime rankas tiems, kurie išėjo pirma mūsų, kad sutvirtėtų tiltai į Amžinybę.

A.Narušienė

Sekmadienio katechezė

ANTRASIS ĮSAKYMAS: „NETARK DIEVO VARDO BE REIKALO“

Antrasis įsakymas įsako gerbti Viešpaties vardą. Kaip ir pirmasis įsakymas, jis priklauso religingumo dorybei ir išsamiai apibrėžia mūsų žodžių vartojimą šventuose dalykuose.

Dievo vardo pripažinimas šventu – tai ne tik Jo garbinimas tarp Bažnyčios sienų bendrų maldų metu. Dievo vardo negalima tarti be reikalo: „Nenaudosi piktam Viešpaties, tavo Dievo, vardo“ (Iš 20,7; Įst 5,11).

Tebūnie šventas Tavo vardas – vadinasi, mes turime jį tarti su pagarba. Dievas atvirai pasako savo vardą tiems, kurie Jį tiki; jiems save apreiškia. Vardą kaip dovana pateikti yra pasitikėjimo ir bičiulystės ženklas: „Viešpaties vardas yra šventas“. Dėl to žmogus negali juo piktnaudžiauti. Dievas iš mūsų laukia, kad:

- gerbtume Jo vardą;
- liudytume Jį krikščionišku gyvenimu ir be baimės išpažintume savo tikėjimą;
- prisiektume Jo vardu tik teisingai.

Dievas kiekvieną šaukia Jo vardu, kiekvieno žmogaus vardas yra šventas. Vardas yra tartum asmens atvaizdas. Vardą reikia gerbti kaip ir juo vadinamo žmogaus orumą. Per Krikštą Bažnyčioje žmogus gauna vardą, kuris yra tarsi vardas amžinybei. Tad antrasis įsakymas primena ir ipareigoja gerbti ir savo artimo vardą. Kas pravardžiuoja kitą žmogų,

PABŪKIME KARTU SU IŠĖJUSIAIS

Šnara po kojomis rudenio šalnų pakąsti medžių lapai. Iš kažkur atplaukia tolimas varpų gausmas. Visa gamta, dar taip neseniai džiuginusi mus kaitriu saulės spinduliu, malonia laukų žaluma, šiandieną tvyro niūri, gairinama vėjų ir drėgmės.

Vėlinių vakaras. Tyla ir ramybė apgaubia žemę. Mes, rudeniškų minčių lydimi, praveršime sunkius kapinių vartus. Mūsų žvilgsnis sustos ties kryžių eilėmis, ties jau vos nepasitebimais, visų pamirštais ir naujai supiltais kauburėliais, ant kurių dar nespėjo nuvysti gėlės bei vainikai. Uždegsime žvakutes ant mums brangių, mus jau palikusiujų kapų. Slėpinga visatos tylą... žvaigždynai... Išsirikiavusios kryžių eilės ir tos mirksinčios žvakutės paskatins mus giliau pajauti dieviškų planų di-

dybę, žmogaus būties paslaptinę prasmę, kartą ir jo trapumą.

Ateiname į šią žemę tarsi svečiai, pakeleiviai. Kuriame planus, skubame savo darbuose tarsi nujausdami, kad laiko turime nedaug. Laimingi tie, kurie savo planus ir darbus derina su dieviškaisiais, kurie sugeba nesavanaudiškai naudotis žmogui duota kūrybine galia, viskuo dalydamiesi su kitais, gražindami ir tobulindami šį nuostabų Dievo mums duotą pasaulį.

Vėlinių diena skirta tiems, kurie pirma mūsų prakeliavo žemės kelią, kurių darbu ir jo vaisiais šiandieną naudojamesi. Su dėkingumu ir meile nulenkime galvas prieš išėjusiuosius. Pabendraukime su jais mintimis ir malda. Pajauskime juos esant šalia mūsų.

E. Urbonas

niekinamai iškraipo jo vardą, tas žemina ir išjuokia savo artimą, linki jam blogo – tas nusizengia Dievo įsakymui.

Antrasis įsakymas draudžia ir piktnaudžiauti Dievo vardu, t.y. netinkamai vartoti Dievo, Jėzaus Kristaus, Švč. Mergelės Marijos bei visų šventųjų vardus. Dievo vardu kitiems duodami pažadai ipareigoja Dievo garbę ir autoritetą, nes Dievas yra ištikimas ir tiesiakalbis. Todėl pažadai būtinai turi būti vykdomi. Jų netesėti – reiškia piktnaudžiauti Dievo vardu ir tartum laikyti Dievą melagiu. Duoti priesaiką arba prisiekti – reiškia kviesti Dievą paliudyti tai, kas tvirtinama; šauktis teisingojo Dievo, kad Jis laiduotų, jog prisiekia teisingai. Priesaika ipareigoja Dievo vardu: „Bijosi tik Viešpaties, savo Dievo, Jam tarnausi ir tik

Jo vardu prisieksi“ (Įst 6,13). Atšaukti melagingą priesaiką – tai atlikti savo pareigą Dievui. Teisinga ir teisėta priesaika susieja žmogaus žodį su Dievo tiesa. Melaginga priesaika šaukiasi Dievo, kad paliudytų melą. Priesaikos laužytojas prisiekdamas pažada tai, ko neketina vykdyti arba neįvykdo to, ką buvo pažadėjęs prisiekdamas. Priesaika, ipareigojanti blogai elgtis, yra visai nesuderinama su Dievo vardo šventumu.

Apie antrąjį įsakymą Jėzus labai aiškiai pasakė Kalno pamoksle: „Esate girdėję, jog protėviams buvo pasakyta: „Nelaužyk priesaikos, bet ištesėk Viešpačiui savo priesaikas“. O aš jums sakau: išvis neprisiekinėkite (...).

nukelta į 2 psl.

atkelta iš 1 psl.

Verčiau jūs sakykite „Taip“, jei taip, „Ne“, jei ne, o kas viršaus, tai iš piktojo“ (Mt 5,33-34,37). Jėzus moko, kad kiekvienu žodžiu privalome gerbti Dievą.

Bažnyčios tradicija sako, kad Jėzaus žodžiai nedraudžia priesaikos, jei ji daroma dėl svarbaus ir teisingo reikalo, pavyzdžiui, teisme. Prisiekti, tai yra šauktis Dievo vardo tiesai paliudyti, galima tik sakant tiesą, apgalvotai ir nepažeidžiant teisingumo.

Piktžodžiavimas tiesiogiai prieštarauja antrajam Dievo įsakymui, nes tai reiškia tartum neapykantos žodžius Dievui, priekaištauti Jam, mesti Jam iššūkį, blogai ir nepagarbiai apie Jį kalbėti. Piktžodžiavimas prieštarauja privalomai Dievo ir Jo švento vardo pagarbai, jis yra sunki nuodėmė. Antrasis įsakymas taip pat draudžia Dievo vardą naudoti magijai, įvairiems burtams.

Mes galime šauktis Viešpaties, kai mums labai sunku, kai prispaudžia vargai ir pasaulio rūpesčiai. Mes parodome, kad Dievo vardas

mums yra daug svarbesnis už visų pasaulio galingų ir garsių žmonių vardus:

Mes dėkojame Tau, Šventasis Tėve, už Tavo šventą vardą, kurį Tu išpaudei mūsų širdyse, už Pažinimą, Tikėjimą, bei Nemirtingumą, kuriuos Tu mums apreiškėi per savo Tarną Jėzų“

(DIDACHĖ, I-II a. Tikėjimo vadovėlis)

Tešiamė pokalbių ciklą „Pažink save“

VII. TREČIASIS KELIAS

Norėdamas save keisti, atsiribok nuo bet kokių pastangų keisti save: nuo nepasitenkinimo savimi ir savo gyvenimu. Be nuolatinio savęs spaudimo ir pasyvaus susitaikymo yra trečias kelias. Šis kelias yra labai nelengvas, nes norint suprasti, kas esi ir koks esi, reikia visiškai nenorėti pakeisti savęs ir tapti kažkuo kitu. Jei stengsiesi ne pakeisti save, bet stebėti save ir analizuoti savo reakcijas, jei neteisi ir nekaltinsi savęs ir nenorėsi reformuoti, tavasis tikrovės pažinimas bus gyvas, atviras ir išsamus. Pamatysi, kaip tave užtvindo nuostabi pažinimo šviesa, kaip vyksta giluminis tavo esybės virsmas.

Ar įmanomi pokyčiai? Taip, ne tik tavo, bet ir tavo aplinkos. Tik juos skatins ne prievarta, o tavo *ego*, nes jis kuria įtampą tarp savęs ir tavo prigimties. Tai yra tas pats, kas važiuoti mašina, sykiu nuspau-

dus akceleratorių ir stabdžius. Pažinimo šviesa nubloškia šalin savo tikslų siekiantį *ego* ir atveria kelią prigimtinėi išminčiai, kuri viską vertina ne iš ambicijų, bet paklusdama paslaptiesiems dėsniams, kurie teikia pirmenybę visos visatos gėriui, o ne atskirų jos dalių išlikimui ar gerovei.

Todėl rožė miršta ramiai ir taikiai, nesirūpindama pratęsti savo dienas. Joje nėra susierzinimo nei pavydo, nei nerimo, kurie taip būdingi žmonėms. Ji palieka laisvę veikti galingai ir dieviškai prigimties jėgai.

“Dangaus karalystė jėga puolama, ir smarkieji ją sau grobia” (Mt 11,12).

Adolfa Daukšienė

P. S. 33-ajame laikraščio numeryje buvo išspausdinta VIII pokalbių ciklo dalis, praleidžiant VII. Labai atsiprašome malonių skaitytojų už šį neapsižiūrėjimą ir dėkojame už pastabas bei gerus žodžius.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

SUTVIRTINIMO SAKRAMENTAS

Jau nuo pirmadienio Kristaus Prisikėlimo parapijoje jautėsi pasiruošimas šventei: šurmuliavo daugiau jaunimo nei įprasta, bažnyčia buvo puošiama gėlėmis, presbiterijoje plevėsavo balti balandžiai, primenantys Šventąją Dvasią, stende atsirado nuotraukos jaunimo, kuriems buvo teikiamas Sutvirtinimo sakramentas.

Ketvirtadienį, spalio 13 dienos pavakare, gerokai prieš šv. Mišias bažnyčia buvo pilnutėlė žmonių, kurie įsijungė į rožinio maldą. 18 val. pasigirdo džiaugsminga Petrašiūnų parapijos jaunimo atliekama giesmė „Ateisiu aš pas tave su gyriumi...“, kurios skambesį dar labiau sustiprino pritariančios gitaros, būgnas, smuikas bei vargonėliai. Ypač šio vakaro ypatingumą ir reikšmingumą pabrėžė pasirodžiusi iškilminga kunigų procesija, kurią užbaigė arkivyskupas S. Tamkevičius.

Šv. Mišias, skirtas šiai iškilmei, aukojo arkivyskupas S. Tamkevičius, koncelebravo mons. A. Grušas, parapijos kunigai, patarnavo klierikai Virgilijus ir Tomas. Šv. Mišių skaitinius skaitė sutvirtinamieji, nuostabiai giedojo Petrašiūnų parapijos jaunimo choras.

Arkivyskupas homiliją pradėjo sveikinimo žodžiais, skirtais jaunimui, kuris bus įvestas į krikščionišką gyvenimą. Jis kalbėjo: „Kristaus mokiniai tai gavo per Sekmines, kai ugnies liežuvių pavidalu ant jų nusileido Šventoji Dvasia, o jūs per vyskupo patepimą šiandien taip pat gausite Šventosios Dvasios, bet ar įvyks stebuklas, kuris įvyko Jėzaus mokinių širdyse, priklausys nuo jūsų. Šventoji Dvasia gyvuoja tik toje širdyje, kuri leidžiasi jos vadovaujama! Todėl prašau atsiverti Šventajai Dvasiai, kuri ne leis tapti minios žmonėmis, ragins į gėrį, tačiau visada paliks laisvę sprendimui.“ Toliau arkivyskupas palinkė-

jo gilios meilės Kristui, mylėti Jį ne žodžiais, o darbais, patarė įsigyti Šv. Raštą, ypač Naująjį Testamentą, ir kasdien po truputį skaityti, bent po 10-15 eilučių, nes „tai skatins jūsų tobulėjimą, jūsų sieloje vyks dvasinis judėjimas“. Arkivyskupas homiliją užbaigė prašymu:

- Visuose reikaluose kreipkitės į Šventąją Dvasią žodžiais: „Šventoji Dvasia, kaip turėčiau pasielgti?“

Toliau vyko įprastinės šv. Mišios, po kurių kiekvieną sutvirtinamąjį arkivyskupas patepė aliejumi ir rankos uždėjimu palaimino.

Rimti ir susikaupę jaunuolių veidai rodė, kad tai reikšmingas jų gyvenimo įvykis. Linkime, kad šis jausmas išliktų visam gyvenimui.

Ta proga norime padėkoti ses. Irenai Romaškaitei, kuri padėjo jaunuoliams ruošti Sutvirtinimo sakramentui ir organizavo šventę.

B. Vasylienė

APIE MŪSŲ BENDRUOMENĘ

Jau prabėgo beveik metai nuo Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios pašventinimo. Joje kiekvieną dieną garbinamas Dievas, parapijos bendruomenė meldžiasi įvairiausiomis asmeninėmis ir bendruomenės intencijomis. Ar jaučiame bendruomenės maldos jėgą, pripildančią mūsų išlankią bažnyčią? Gal dėl šios maldos ji dar vaiskiau spindi Kaunui ir Lietuvai?

Kokia mūsų bendruomenė, kurios kiekvienas narys savo dvasiniu gyvenimu tarsi mozaiką kuria visos bendruomenės dvasinį vaizdą? Į šį klausimą kiekvienas esame bent intuityviai atsakę, nes maldai renkamės į Prisikėlimo bažnyčią.

Daugiausiai parapijiečių lankė mažąją bažnyčią, kuri prisiminimuose liks miela jauki bažnytėlė, sugėrusi mūsų prašymus ir padėkas Viešpačiui, mūsų rūpesčius bei džiaugsmus. Tačiau į naująją Prisikėlimo bažnyčią nuo pat jos pašventinimo dienos plūstelėjo naujų žmonių. Vienus domino Kauno ir pakaunės vaizdai nuo jos stogo, moderni architektūra, per koncertus skambanti gera muzika. Kiti norėjo nors trumpam pabūti prisikėlusioje iš radijo gamyklos sandėlio šventovėje: ne vienas čia dirbo, lydimi bokštą dabinusio šūkio „šlovė TSKP“ ir netikėjo Dievo grįžimu į išniekintą šventovę. Treti ateina ieškoti sielai atgaivos, vildamiesi pagaliau radę sau šventą vietą. Ketvirti ieško aktyvios turiningą dvasinį gyvenimą gyvenančios bendruomenės, įdomios tikru menu palydimos liturgijos.

Visi šie naujieji bažnyčios lankytojai randa ir mūsų bendruomenę, kuri turėtų pateisinti jų lūkesčius ir būti tiltu Dievo link. Kaip mes juos pasitinkame? Gal mus apima nemalonus jausmas – kitoks mūsų tarpe? Tačiau to neturėtų būti: tai juk mūsų artimas, gal tik savitu keliu ieškantis to paties visus mus mylinčio Kristaus. Daugelis jų skaitė Kristaus žodžius: „Tai mano įsakymas, kad vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus kad myliu“. Ar naujieji mūsų broliai ir seserys jaučia tarpusavio meilę

nukelta į 3 psl.

atkelta iš 2 psl.

ir meilę jiems? Juk tai bendruomenės tobulumo, tvirtumo ženklas. Dvasiškai brandžią bendruomenę sudaro brandūs žmonės, todėl viliosiu, kad šios brandos visi siekiame, sujungti tobuliausiu tarpusavio ryšiu – artimo meile.

Artimo meilės išraiška – geri darbai. Mūsų parapijoje darbų begalės. Po šv. Mišių pranešimuose dažnai girdime klebono prašymus padėti bendruomenės labai valandėlę kitą įvairių parapijos organizacijų veiklai. Ar išdrįstame pradėti? Ta išorinė išraiška gali būti labai nežymi, bet reikšminga, pavyzdžiui, ramybės palinkėjimas per šv. Mišias. Kiek jo metu sutinkame šiltus, nuoširdžių ramybės linkinčių akių? Gal tik kraipome galvą į visas puses, nematydami vieni kitų? Nors mūsų bažnyčia erdvi, daug sėdimų vietų, tačiau reikėtų būti dėmesingiems seneliams, paliegusiems žmonėms ar jaunoms šeimoms su mažiukais. Specifišni mūsų bažnyčios ypatybė – klausyklos. Jos uždaros, padeda susikaupti išpažinties metu, bet pirmą kartą einantiems išpažinties būna neaišku, kada galima užėiti vidun. Mačiau, kaip atšoko nuo klausyklos po perspėjimo neiti vidun moteris. Gal jautresnė, gal rimtos išpažinties susiruošusi? Taip ir nepamačiau jos einant antrą kartą ...

Mintimis dalijasi parapijos žmonės

DIEVAS VISADA ŠALIA

Kai mano tėvai tuokėsi pirmą kartą, mamai buvo 40, o tėtis – 50 metų. Po metų gimiau aš – vienintelė šeimos dukra. Aš buvau labai laiminga, nes mane auklėjo „net trys mamos“: tikroji mama, mamos sesuo Valerija ir močiutė Marijona. Visos jos be galo mylėjo mane, jauniausią giminės atžalą. Nuo vaikystės mano auklėjimui didžiausią įtaką darė močiutė, kuri su manimi daugiausiai bendravo, kol tėveliai dirbdavo.

Mano svajonė tapti teisininke išsipildė, kai prieš 21 metus gavusi juristo diplomą pradėjau dirbti Kauno m. VPK. Dirbdama sukūriau šeimą, susilaukiau trijų vaikų: 1989 m. gimė Arvydas, 1991 m. – Edvinas, o 1993 m. – Kristina.

Tačiau šeimyninė laimė truko neilgai: išsiskyria su vyru, kai dukrai sukako 11 mėnesių. Mano materialinė būklė tapo labai sudėtinga, nes sūnus Arvydas sunkiai sirgo. Todėl po dekretinių atostogų 1994 m. pradėjau dirbti Kauno rajono PK tardymo skyriuje tardytoja, vėliau vyr. tardytoja, o pastaruosius trejus metus dirbu Kauno m. VPK centro PK kriminalinių nusikaltimų tyrimo skyriuje tyrėja.

Pradėti naują gyvenimą po ištuokos padėjo dvasinė stiprybė. Šiandien žemai lenkiuosi jau iš gyvenimo išėjusiems savo tėvams, tetai Valerijai, kurie mane suprato ir moraliai bei materialiai palaikė sunkiomis minutėmis, nes grįžusi į darbą ir gaudama atlyginimą netekau valstybės paramos. Kad išmaitinčiau vaikus, daug dirbau, gilinau žinias kitose sferose, sėmiausi patirties iš mano aplinkoje sėkmingai dirbančių žmonių.

DIEVAS prie manęs buvo nuo mažens. Jam meilę sugebėjo įskiepyti močiutė. Tačiau vėliau dėl kai kurių gyvenimo aplinkybių bei mano subjektyvios nuomonės, keletą metų kategoriškai buvau atsisakiusi bažnyčios. Vis dėlto vėliau pamažu, jau nepamenu, kieno paskatinta, pradėjau grįžinėti atgal. Pagrindinis posūkis grįžti į bažnyčią buvo sūnaus Arvydo sunki liga, kai, nerasdama jokios vilties pas gydytojus, kad sūnelis bus išgelbėtas, suklupau prie MARIJOS altoriaus. Ten radau paguodą ir nusiramimą, vėliau jai pavadėžiau savo ir vaikų likimus, prašydama juos sutvarkyti taip, kaip ji mato tai reikalinga.

Dar prieš ateinant į pasaulį dukrai Kristinai, iškilo pavojus mano pačios bei dukters sveikatai ir kartu gyvybei, nes buvo maža vilties išgyventi, todėl pasizadėjau KRISTAUS

KANČIOS garbei ją pavadinti Kristina. Dukra gimė sveika, nors itin mažytė. Atsirado viltis, kad padedant iš Aukštybių kaip nors išgyvensime.

Dievo paramą ir malonę dabar patiriu visur ir visada – tai reikia pajusti vidumi. Niekada nekilo noras kaltinti dėl nepavykusių darbų ar užmojų kažko kito, tarp jų ir DIEVO. Juk atpildo už savo darbus susilaukiame patys, ir manau, kad dėl visko, kas suteikta, bet ko nesugebėjome panaudoti ar perteikti kitiems, pirmiausiai esame kalti patys. Pradėkime nuo savo vidaus: švari sąžinė – rami aplinka.

Šeimoje DIEVAS visada kartu – Jis kartu nuo pusryčių stalo iki einame miegoti. Vaikams esant dar mažiems, rytais ir vakarais meldavomės visi kartu, o dabar, kai jie tapo dideli, kiekvienas tai daro sau mintyse. Kartu būname savaitgaliais bažnyčioje. Jei kartais aš būnu užimta darbe, vaikai tai daro be manęs neraginami, nes nenuėiti į SEKMADIENIO PAMALDAS tapo nenormalu. Vaikai noriai per šventes dalyvauja procesijose, patarnauja šv. Mišiose, esant reikalui neatsisako padėti atlikti pagalbinus darbus, nes prie jų namuose įpratę. Man neteko versti to daryti vaikus, tiesiog visada buvome drauge ir tai išeidavo savaime. Manau, jei nebūčiau buvusi kartu, ko gero, juos tektų įtikinėti, bet dabar tai mūsų gyvenimo dalis.

ŽMONĖS ŠALIA MŪSŲ

Pirmasis išgyvenimas

Visą mėnesį išgyvenau dėl psichologiškai mane sukrėtusio įvykio, kuris ištiko vieną liepos dienos vakarą, apie 9 val. Tai nebuvo vėlus laikas, saulutė dar šildė, švelniai glostydama vakaro spinduliais. Grįžau į Kauną, aplankiusi sunkiai sergančią sesę, ir susimąščiusi ėjau Trakų gatve, kai staiga pajutau stiprų smūgį. Atsipeikėjusi patyriau, kad rankoje liko tik rankinės rankenos. Pamačiau nubėgantį jauną žmogų su mano rankine. Puoliau vytiš šaukdamas: „Atiduokit raktus!“ Rankinėje buvo asmens dokumentai, truputis pinigų, o svarbiausia – bažnyčios raktai, dėl kurių labiausiai jaudinausi. Tuoj pat prisistatė kitas jaunuolis, pasisiūlė padėti, bet iš akių mačiau, kad tai pirmojo bendras, todėl bėgau toliau ir šaukiau: „Atiduokit raktus!“

Mano laimei atsirado žmogus, kuris drąsiai, operatyviai padėjo nelaimėje. Jis greitai sučiupo piktadarį ir, atidavęs man rankinę, jį nuvedė į policijos poskyrį. „Riteris“ (taip jį mintyse pavadinau), nepanoręs, kad viešai jam padėkočiau, tepasakė: „Kiekvieno doro žmogaus pareiga padėti žmogui“.

Jaunuoliai, kurie tokiais nešvariais būdais norite pelnyti materialią naudą, kurie sukeliate skausmą ir ašaras, jūs savo jaunystę laidojate sąvartynė! Tuo tarpu galėtumėte kurti gėrį, pelnytį pagarbą čia, žemėje, ir ten, Dangaus karalystėje. Ateikite į mūsų Prisikėlimo bažnyčią, nes čia sutiksime ne tik kunigus, pasižventusius žmogaus sielų išganyčiai, bet ir daug gražaus jaunimo, galbūt ir jūs atrasite sau vietą jų tarpe.

nukelta į 4 psl.

Jeigu svečias kreiptųsi į mus, senbuvius, tesutinka mus spinduliuojančius gerumu ir pasiryžusius padėti. Būkime tikra Prisikėlimo parapija, kurios bendruomenėje prisikelti naujam gyvenimui galėtų kiekvienas tam pasiryžęs.

Parapijietis P. Martinaitis

MYLĖKIME IR PUOŠKIME SAVAJĄ BAŽNYČIĄ

Noriu kreiptis į Jus, mieli parapijiečiai bei svečiai, ir nuoširdžiai padėkoti visiems, kurie maldomis, geru žodžiu, pastabomis, šiltu žvilgsniu, palaikymu ar asmenine auka prisidedate kuriant puokštes, puošiančias altorius ir koplyčias. Taip pat tariau nuoširdų ačiū už žvilgsnį, palydintį ir saugantį šiuos kūrinius. Komponuodama nupirkta bei padovanotas gėles, dėkoju Aukščiausiam už suteiktą malonę per Jo kūrinius išreikšti pasaulio grožį, Lietuvos darželių turtingumą, siekį darniai, gražiai gyventi ir stengtis Jam tarnauti. Dėkoju, kad turiu galimybę savo rankomis ir akių šviesa sukurtą „manąjį grožį“ padovanoti Jums, mielieji. Dėkoju visagalviui Kūrėjui, kad laukimo ir bendrystės su Juo dienos žemėje yra nuspalvintos maldomis, gėlėmis, Jūsų akių šviesa ir plakančių širdžių šiluma.

Gėlininkė Sigita

MALDA mano gyvenime yra dažna: jei gera, padėkoju Viešpačiui, kad apdovanojo, jei bloga, tyliai pasiskundžiu, jei važiuoju ar einu, pasimeldžiu atsiprašydama, kad kažko nepadariau. SEKMADIENIS – bendros maldos šeimoje metas.

Manau, kad esu laiminga: šalia manęs du sūnus ir dukra, kurių gerais mažais darbeliais jau galiu pasidžiaugti ir aš. Vaikai išmoko malda padėkoti už gaunamą gėrį, padėti silpnesniam ar senesniam nelaukdami materialinio atlygio, turimu vidiniu gėriu ir šiluma dalytis su aplinkiniais.

Patarti kitam, manau, neįmanoma. Žinau, kad tik būnant kartu ir tik darant tam tikrus darbus su vaikais, galima ir iš jų to paties vėliau pareikalauti. Asmeninis dalyvavimas kartu su vaikais bet kurioje veikloje yra sėkmingiausias. Be to, jei šeimos pagrindinė kryptis nėra materialinė gerovė, lieka laiko ir tarpusavio šilumai santykiams. Jei šeimoje vieni kitus užjaučia, Dievas būna kartu, Jis ne taip toli nuo mūsų, kaip iš pirmo žvilgsnio atrodo.

Suvokus, kad gyvenimas toks trumpas ir kad mes su DIEVO pagalba galime padėti vienas kitam, ištiesti pagalbos ranką, atbunda noras būti geresniam ne tik šeimoje, bet ir visuomenėje. Pernelyg sureikšminus materialius dalykus tiesiog nebelineka laiko nei bendravimui, nei tarpusavio santykiams, nei geriems darbams.

Būkime kartu su savo vaikais – ir jiems norėsis būti kartu, nes tėvų meilės niekada nebūna per daug.

Zita Tamošiūnienė

atkelta iš 3 psl.

Antrasis išgyvenimas

Vieną nuostabų penktadienio vakarą vykau prie jūros. Rudens peizažas pro autobuso langą džiugino akį. Iš anksto džiaugiausi susitikimu su jūra, kuri visada jaudina ir ramina, kelia nerimą ir paguodžia.

Kelionės pabaigoje iš antrojo aukšto nulipau žemyn. Ten sutikau iš matymo pažįstamą parapijietę. Moteris buvo susirūpinusi savo pakankamai sunkiu bagažu, nes autobusas sustojo tolokai nuo jos gyvenamosios vietos. Tai girdėjo du jauni, linksmai nusiteikę, iš pažiūros

lengvabūdziai nerūpestingi (kaip dauguma šiuolaikinių jaunuolių) vaikinkai. Kai autobusas sustojo, visi išlipome, ir aš buvau pasiryžusi padėti moteriai, nors mano lagaminas irgi buvo sunkus. Tačiau maloniai nustebau, kai tie jaunuoliai pasiteiravo, kur moteris gyvenanti, čiupo jos sunkius krepšius ir nusekė paskui ją.

Viešpatie, dar yra gražaus jaunimo mūsų mylimoje tėviškėlėje, dar ne viskas prarasta. Kol dygsta gėrio daigai nors vienoje sieloje, tol rusena viltis, kad jie išsikeros, išsiplės per vaikų vaikus ir nugalės blogį.

Parapijietė

Iš parapijos praeities

VIEŠPATIES MŪSŲ JĖZAUS KRISTAUS PRISIKĖLIMO BAŽNYČIOS ISTORIJA

(tešiny, pradžia žr. Nr. 30)

1934 m. baigti mūryti Paminklinės bažnyčios pamatai. Pirmojo tautinio Lietuvos Eucharistinio kongreso metu buvo pašventintas kertinis bažnyčios akmuo, atgabentas iš šv. Žemės angelaičių ir kitų mažųjų aukotojų aukomis. Taip pat buvo pašventinti ir visi bažnyčios pamatai. Tuo pačiu metu lietuvių tauta pasiaukėjo Dieviškajai Jėzaus širdžiai ir visi tautos atstovai pasirašė istoriniame dokumente, kuris turėjo būti saugomas tautos šventovės Jėzaus Širdies altoriuje.

Iki 1936 m. spalio mėn. Paminklinės bažnyčios statybai buvo išleista per 300000 litų. 20 m aukščio sienos sumūrytos iš 900000 plytų, pastatyti pilioriai.

Parapijoje tikinčiųjų skaičius augo, todėl darbavosi 5 kunigai. Jiems gyventi pastatytas naujas nedidelis namas, vadinamas kapelanija. Bažnyčioje šventadieniai vykdavo 5 pamaldos. Per metus šv. Komuniją priimdavo daugiau kaip 120000 parapijiečių. Nors bažnyčia buvo padidinta ir pamaldų laikoma daugiau, vis tiek visi tikintieji į ją nesutildavo. Nemažesni parapijiečių uolumą rodė gausiai surenkamos aukos: jos kasmet siekė apie 15000 – 18000 litų. Taip pat daug žmonių paremdavo bažnyčią nemažomis paskolomis, už kurias neimdavo procentų. 1936 m. parapijos statybos ir remonto darbams, inventoriui įsigyti išleista apie 70000 litų. 1936 m. visi bažnyčios varpai buvo perlieti į vieną varpą.

1936 m. parapijoje veikė šios katalikiškos draugijos: šv. Sakramento, Gyvojo rožančiaus, šv. Vincento Pauliečio, Lietuvių katalikių moterų, Blaivybės, Krikščionių darbininkų - vyrų ir moterų, Tretininkų kongregacija, Krikščioniškojo mokslo brolija, Angelaičiai. Visos draugijos turėjo savo vėliavas.

Pravedus Žemaitės g., susidarė dideli šaligatvių plotai: Aukštaičių g. iki Žemaitės g., Žemaitės g. iki Utenos pl., Utenos pl. iki Aušros g. Bažnyčiai per brangiai kainavo visos teritorijos aptvėrimas bei šaligatvių prižiūrėjimas. Todėl 1936 m. balandžio 28 d. kun. F. Kapočius paprašė Kauno miesto burmistro iš bažnyčiai priklausiančios žemės prie Višinskio ir Žemaitės gatvių suformuoti 5 sklypus, kuriuos galima būtų parduoti. 1936 m. birželio 6 d. Kauno metropolijos kurijos Bažnytinio turto valdymo taryba leido Priskėlimo bažnyčiai parduoti žemės sklypą, esantį tarp Višinskio, Žemaitės gatvių ir Savanorių pr. Pinigai, gauti už sklypą, privalėjo būti įrašyti į Kauno Priskėlimo bažnyčios beneficijos substanciją ir naudojami leidus šiai tarybai.

1937 m. gegužės 29 d. klebonas. F. Kapo-

čius raštu paprašė Kauno miesto burmistro leidimo statyti šv. Vincento Pauliečio draugijos Priskėlimo skyriaus senelių ir ligonių prieglaudos namus bažnyčios sklype – Aukštaičių g. 4 (dabar Aukštaičių g. 10). Kaip buvo pastatyti šie senelių ir ligonių prieglaudos namai, galime sužinoti iš kun. prelado Simono Morkūno prisiminimų:

“1933 m. liepos 15 d. buvau paskirtas VMJ Kristaus Priskėlimo bažnyčios, kurioje buvo 4000 vargšų parapijiečių, vikaru. Kun. klebonas F. Kapočius mane paskyrė rūpintis vargšais. Tuojau pasiskolinu 20000 Lt be procentų, išnuomavau Kalniečių gt. trijų aukštų namą ir įkūriau 60 lovų senelių - ligonių prieglaudą. Pirmasis Lietuvoje pakviečiau seseris kotrinietes globoti senelius. Per du mėn. skolą gražinau. Atėjo mintis statyti didelę modernią senelių-ligonių prieglaudą. Klebonas vykdė Paminklinės bažnyčios statybas ir turėjo 300000 Lt skolos, todėl negalėjo prašyti arkivyskupo leidimo. Vietoj senos salės buvo numatyta statyti mūrinę dvių aukštų kleboniją 6 kunigams ir raštinei. Darbininkai pradėjo griauti salę. Prieš 6 val. Mišias zakristijo-

nas P. Baranauskas liepė paprašyti klebono, kad nugriauto pastato vietoje leistų statyti senelių-ligonių prieglaudą, kuri labai reikalinga. Per Mišias prašiau Dievo palaimos ir po Mišių viską pasakiau klebonui. Klebonas nuėjo pas kurso draugą kun. K. Žitkų, su kuriuo diskutavo iki vakaro. Tuo laiku aš meldžiausi į Šv. Dvasią ir mano maldos buvo išklaustytos. Vakarienes metu pas kleboną sužinojau, kad klebonijos nestatysime, statysime senelių-ligonių prieglaudą, kuri taip reikalinga vargšams, ir žadėjo padėti. 1937 m. statybos prasidėjo turint 8100 Lt. K. Reisonas paruošė nemokamai projektą ir prižiūrėjo statybas. Dalis darbų buvo atlikta savanorių be užmokesčio, tuo būdu sutaupta daug pinigų. Per dvejus metus statybos buvo baigtos, ir skola beveik išmokėta”.

1939 m. gruodžio 30 d. aktu Nr. 15018 šv. Vincento Pauliečio draugijai buvo padovnotas žemės sklypas (pagal dokumentus 2400 ketvr. sieknių, o natūra - 8154 ketvr. metrų) su pastatu Aukštaičių g. 4.

Po 1940 m. visos draugijos buvo uždarytos ir jų turtas konfiskuotas.

Vitalija Jakušienė

LAPKRIČIO MĖNESIO PARAPIJOS RENGINIAI

		Renginys	Atsakingas / Vieta	Paskirtis
1-2	A,T	16 val. Rožinis už mirusiuosius	Kleb. V. Grigaravičius	Parapijai
2	T	14 val. Maldavimų procesija Eigulių kapinėse.	Kleb. V. Grigaravičius	Parapijai
4	Pn	16 val. Šv. Rašto skaitymo grupelės susirinkimas (kiekvieną penktadienį)	Ses.L. Ilekytė/ Jaunimo kamb.	Parapijos jaunimui
6	S	15 val. Dvasinės diskusijos ir giesmių repeticija (kiekvieną sekmadienį)	Ses.L. Ilekytė/ jaunimo kamb.	Parapijos jaunimui
7	P	Dalyvavimas seminare(Rekolekcijose): "Išgyventi advento stebuklą"	Ses.I.Romaškaitė	Katechetams
8	A	19 VAL. DVASINIAI POKALBIAI (KIEKVIENĄ ANTRADIENĮ IR KETVIRTADIENĮ)	Ses.I.Romaškaitė	Parapijai
		14 VAL.ROŽINIO MALDA (KAS ANTRĄ ANTRADIENĮ)	Marijos legionas/ "Marijos radijuje"	Visuomenei
18	Pn	Išvyka į dramos teatrą	B.Vasylienė	Caritui
		Dalyvavimas seminare: "Tikybės dėstymo, gamtos mokslų integracija, galimybės"	Ses.I.Romaškaitė	Tikybės mokytojams
22	A	Cecilijos šventė	D.Beinarytė	Chorui
27	S	9.00 val."Gyvojo Rožinio" kalbėtojų susirinkimas	Vad.O.Vyšniauskienė/ Mažonoje bažnyčioje	Parapijai
		14.00 val. Marijos legiono posėdis	K.Jasilionienė / Jėzuitų bažnyčioje	Nariams
30	T	9.00 val. Carito posėdis	Ved. B. Vasylienė	Caritui

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Priskėlimas“, Aukštaičių 4, Kaunas. Tel. (8-37)229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas kun. Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Giedrius Kalninis, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Priskėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis